

	Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar Onder Hoofdredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag	
<h1>ONZE MEISJESWERELD</h1> <p>Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)</p>		
	Abonnementsprijs per jaar van 52 nummers f 5.50	Uitgave van N. J. BOON, AMSTERDAM

IN HET OOR KNOOPEN

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

De tijd van cadeaux geven, nadert weer. Wie een handwerk moet maken, begint er stellig al aan te denken, vooral als 't ver weg moet, b. v. naar Indië.

Zoo nu en dan wordt er wel eens beweerd, dat de handwerken hun besten tijd gehad hebben. De tegenwoordige jonge meisjes hebben 't zoo druk met haar werk, haar fiets, haar racket, haar tooneelverenigingen en kransjes, dat ze geen tijd voor handwerken hebben.

Maar neen, ik wil 't niet gelooven — nu niet en nooit. 't Zal nimmer waar worden, dat de meisjes niet meer handwerken, omdat ze geen tijd hebben, dat zou egoïsme zijn van de ergste soort. Want ze handwerken niet voor haar plezier alleen; ze doen er velen een innig, groot genoegen mee, en dat mag toch niet opgeofferd worden aan een fiets, een racket of een tooneelclub.

Zouden alle meisjes goed inzien, welk een bekoring er ligt in 't ontvangen van een zelfgemaakt geschenk?

Ik bezit vele dingen, die de gevers en geefsters zelve voor mij gemaakt hebben en geen van die dingen kan ik zien of gebruiken, zonder een prettig gevoel van

vertrouwdheid te krijgen, alsof ik mijn vriend of vriendin zelf even zag, en even de steevende gewaarwording te ondervinden, dat al deze moeite en zorgen, al dat geduld angewend werden om mij een plezier te doen. — Later zult ge nog meer dan nu beseffen

en erkennen, dat een mensch 't noodig heeft in zijn leven, te weten, dat er rondom hem menschen zijn, die hem zeer geneegen zijn — en dat wordt ons gezegd door die lieve, zelf-gemaakte dingen.

Och, 't behoeven geen reusachtige, rijke cadeaux te zijn, geen lange, breede, kleurige serrekleden, geen bewerkelijke anti-macassers — 't prettigste zijn de eenvoudige dingen voor 't dagelijksch gebruik.

De praktische waarde verhoogt ook de waarde, die ze als vriendschapsblijk hebben, want dan heeft men gedacht aan 't gemak en de behoeften van hen, voor wie 't handwerk bestemd is.

Al mijn lievelingsboeken, die voortdurend klaar liggen om in de handen genomen te worden, dragen nette en eenvoudige, of praktische zelfgemaakte boekbanden, doch geen enkel heb ik gemaakt. Eens kreeg ik er vier tegelijk van verschillende grootte, iedere band weer zóo gemaakt, dat hij dienen kon voor boeken van verschillende dikte. De omslagen waren van eenvoudig zandkleurig linnen, met rood fisibleband geboord, met een blokletter, van eenvoudigen kruis-

Kapsel van Eleonore-Marie van Polen.

steek, in den rechterbenedenhoek. De geldswaarde van 't geschenk is zeer gering, maar ik weet haast geen cadeau, wat me zoo voortdurend genoeg geeft als deze nette, uniforme omslagen, waardoor ieder boek, hoe groot en dik ook, zijn mooien band behoed kan zien. De geefster wist, dat ik graag mijn boeken netjes houd, en toch ze in 't gebruik niet wil sparen.

Aan mijn binocle-tasch hebben de liefste vingers gewerkt, die zich ooit voor me beijverd hebben. Als ik 's morgens wakker kom, krijg ik den eersten morgengroet uit twee heldere oogen — boven mijn bed hangt een copie van een beroemde schilderij: „*Rubens' oudste dochtertje.*”

Ik houd zoo van die ouderwetsche kinderkopjes, ze zijn zoo frisch en krachtig, zoo eenvoudig en verstandig, en toen hebben vriendelijke vingers zoo'n kopje voor me geteekend.

Passende geschenken geven, kost altijd nadenken, ook al geeft men geen eigen werk. Dit nadenken kan men ontgaan door te vragen: „Wat wil-je hebben? Geef me je verlanglijstje.”

Maar zoek toch, pas in 't uiterste geval, uw toevlucht bij zoo'n koud, dor verlanglijstje.

Tusschen intieme vriendinnen, die geregeld met elkaar omgaan, behoort dat ding niet. Die kennen elkaars wenschen en verlangens wel. En toch, al ziet men elkaar nu niet zoo geregeld, met wat moeite en liefde is zoo'n lijst wel te ontwijken.

Als ge, desnoods een half jaar vóór 't tijdstip, waarop ge uw geschenk zult geven, er eens aan dacht, wat „in 't oor knopen is?”

Twee vriendinnen hebben 't over mooie platen. De één zegt, „hè, als ik ooit eens een plaat voor me zelf koop, dan zal 't zijn: „*A penny a bunch!*” Die heerlijke oogen van dat bloemenkind! Ik moet er telkens weer naar kijken!”

De ander „knoopt 't in haar oor,” en vele maanden later, op haar vriendin's verjaardag, krijgt deze de zoo vurig begeerde plaat.

„Ken-je dit of dat boek? 't is zoo beeldig mooi, net om altijd bij je te hebben en er iederen avond wat in te lezen.”

't Wordt „in 't oor geknoopt.”

„Ik heb mijn broche verloren, die in den vorm van een degen. Ik droeg 'm zoo graag!”

Het oor doet weer zijn diensten.

Wie op zulke manieren cadeaux geeft, die is hard op weg, iets te voelen, van: „'t Is zaliger te geven dan te ontvangen.”